

— Τὰ πλούτη τὰ ἐδοκίμασα, περᾶσαν μὲ τὰ χρόνια.

— Μέσα στὸ λόγγο οἱ δύστυχοι ζοῦμε κ' ἡμεῖς σὰν λύκοι,
' Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ χάλασε τὸ ἔρμο τὸ Γαρδίκι.

᾿Ω δυστυχιά μου! ᾿Ω δυστυχιά! ᾿Ο κόσμος θὰ χαλάσῃ!
Καὶ ποιὸν ἐμελετήσανε;

Τὸ Βάγια τὸ Θανάση.

— Κ' ἐγὼ εἶμ' ἡ γυναῖκά του. Κάμτετε τὸ σταυρόσας
Πᾶρτε λιθάνι, κάψετε νὰ διώξτε τὸν ἐχθρό σας.
' Ἐφῆς τῆ νύχτα ἐμπῆκ' ἐδῶ, ἐστάθηκε σιμά μου...
Σχωρέστε τόνε, Χριστιανοί, κλάψτε τὴ συμφορά μου.

Πέρνει τὸ λόγγο. Τὸ παιδί κ' ἡ μάν' ἀνατριχιάζουν,
Καὶ τὸ σαυρό τους κάμνοντας τρέμουν ποῦ τὴν κυττάζουν.

ΝΕΚΡΙΚΗ Ω.ΔΗ.

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ' ἕνα ῥόδο
Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο!

Γιὰ μιὰν ἄνοιξι μονάχα στὰ περήφανα κλαριά του
' Ἐτραγουδῆσε τ' ἀηδόνι ἔκαμε καὶ τὴ φωλιά του...
Σὰν ἡ ἄνοιξι, γυρίση καὶ τ' ἀηδόνι σὰ γυρίση,
Τὴ φωλιά του ποῦ θὰ στήσῃ;...

᾿Όταν ἐβγαίνει ἡ σελήνη, ὅταν ἐβγαίνουν τ' ἀστέρια
Μὲ ἀγάπη τὸ ἐθωροῦσαν, τοῦ ἀπλώνανε τὰ χέρια.
Σὰν νὰ ἠθέλαν ἐκεῖ ἐπάνω νὰ τὸ πάρουν τὸ καῦμένο,
' Ἐλεγαν πῶς εἶν' ἀδέρφι, ἔλεγαν πῶς πλανημένο
Τ' οὐρανοῦ τὸ μονοπάτι τ' ὄρφανὸ θὰ εἶχε χάσῃ
' Ὁχ! ἀστέρια! ὦχ! ἀστέρια! γρήγορα ποῦ θὰ σὰς φθάσῃ!

Κάποιοι ποῦ ἤκουσαν τ' ἀηδόνι στὸ κλαί του νὰ λαλή.
Εἶπαν δὲν εἶναι τραγουδι, μυρολόγι εἶν' ἐκεῖ...
Κι' ὅσοι εἶδαν τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀστέρων τ' οὐρανοῦ
Νὰ γελοῦν νὰ παιγνιδίζουν μὲ τὰ φύλλα τοῦ ὄρφανου
Εἶπαν τὰ φῶτα ἐκεῖνα ἄχ! δὲν εἶναι τῆς χαρᾶς
Εἶπαν ὅτι εἶναι τὰ φῶτα νεκρικῆς κεροδοσᾶς.

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ' ἕνα ῥόδο
Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο.

Μὴν ἐπέρξεν ἐκείθεν ὁ Βοριάς ὁ παγωμένος
Καὶ σὰν εἶδε τέτοιο ῥόδο ὁ σκληρὸς ἐρωτεμένος

᾿Αρπάξτε τὴ μυρωδιά του

Καὶ τὴν πῆρε στὰ φτερά του;...

Τόσον εἶναι μαραμμένο καὶ τὰ φύλλα του ἔχει ἀχνά
' Ὅπου λὲς ὅτι γιὰ χρόνους τῆς αὐγούλας ἡ δροσά
Δὲν τὸ ἐδρόσισε τὸ μαῦρο. Τόσον εἶναι πικραμένο
' Ὅπου λὲς ὅτι ἐπάνω σὲ κορμὶ σαβανωμένο

Κάποιο χέρι τὸ εἶχε στήσῃ

Νεκρικὰ νὰ τὸ στολίσῃ.

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα ἐξεφύτρωσ' ἕνα ῥόδο
Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα πῶς ἐχάθηκε τὸ ῥόδο;

Δὲν τὸ ξεῦρω!.. Κάποιος εἶπε ὅτι ἐφῆς τὸ βράδου βράδου
Εἶδε κάποιονε νὰ φεύγῃ σὰν καπνὸς μὲ τὸν ἀγέρα.
Τ' ἄλογό του ἦτο μαῦρο σὰν τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι

Κ' ἐλαφρὸ σὰν τὸν αἰθέρα,

Εἰς τὸ χέρι του ἐβαστοῦσε ἀχαμνὸ ξεγυμνωμένο
᾿Ἐνα ῥόδο μαραμμένο.

Ὅταν ἔφευγε ἀκλουθώντας τοῦ πελάου τὴν ἄκρη ἄκρη,
 Ἄχ δὲν ἔχουν' ἓνα δάκρυ,
 Μόνον ἔλεγε στὸ κύμα, ποῦ τὸν βλέπει καὶ τραβιέται,
 «Κύματά μου εἰπέτε, εἰπέτε
 »Δὲν εἶν' ὤμορφο τὸ ῥόδο;» Μόνον λέγει στὸ χορτάρι
 Ποῦ ὑποκάτω ἀπ' τὸ ποδάρι
 Τοῦ ἀλόγου του πεθαίνει. «Δὲν εἶμ' ἄξιος κ' ἐγὼ
 Τέτοιο ῥόδο νὰ φορῶ;»
 Τέτοια ῥόδα καὶ τοῦ Χάρου κάνουν ὤμορφα τὰ στήθια.
 Εἶναι ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια!

NANI-NANI.

Ἄγγελοκάμωτο παιδί
 Πέσε στὴν ἀγκαλιά μου,
 Πέσε γλυκὰ νὰ κοιμηθῆς·
 Δὲν ξεύρεις πῶς σπαράζουνε
 Τὰ μαῦρα σωθικά μου,
 Στὰ στήθια μου σὰν ἀπλωθῆς.

Ἐλα, ψυχὴ μου, κύτταζε
 Ἡ μάνα σου ἢ καῦμένη,
 Γυμνὴ καὶ χιονισμένη,
 Μὲ τὰ μακρὰ μαλλάκια της,
 Γιὰ ἰδῆς, θὰ σὲ σκεπάσῃ,
 Μὴν ἢ δροσὰ σὲ πιάσῃ.

Ἐλα νὰ σὲ κοιμήσουνε
 Στὴ ζέστη τς' ἀγκαλιᾶς μου
 Οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου.

Νᾗξευρες πότ' ἐξύπνησε
 Σήμερο τὴν αὐγοῦλα
 Ἡ μαῦρη σου ἢ μανοῦλα!

Τὰ γόνατά μου ἐτρόπησαν δυὸ ὥραις πεσημένη
 Ἐμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο μας.. Ἐσὺ κι' αὐτὴ μοῦ μένει.
 Ἐκλαψα μαῦρα δάκρυα. Ὅχι γιὰ μὲ παιδί μου.
 Ἐτάχθηκα στὴ Χάρι της γιὰ σέ, γλυκὸ πουλί μου,
 Τὸ γάλα νὰ μὴ χάσω!

Παρθένο μου! Παρθένο μου! Πάρε με νὰ μὴ φθάσω
 Νὰ ἰδῶ τὸ μαῦρο τ' ὄρφανὸ ἀχνὸ καὶ πεινασμένον
 Στὰ μαραμμένα στήθια μου νὰ κλαίῃ κρεμασμένον!

Εἶναι πικρὰ τὰ χεῖλη μου, φαρμάκ' εἶν' ἢ καοδιὰ μου,
 Ἀπὸ τὴ φτώχεια τρέμουνε τ' ἄχαρα κόκκαλά μου...
 Ἐλα παιδάκι μου μὴ κλαίς. Πέσε νὰ σὲ κοιμήσω
 Καὶ νὰ σὲ ναναρίσω.

NANARISMA

Φύσ' ἀγεράκι δροσερὸ
 Μὲς τῶν δένδρων τὰ φύλλα.
 Πᾶρ' ἀπ' τὰ ῥόδα τὸν ἀνθὸ
 Ἄπ' τὴ μηλιά τὰ μῆλα
 Καὶ φέρτα στὸ παιδάκι μου.
 Εἶναι καλὸ καὶ κάνει
 Ἦσυχο νάνι-νάνι.

Ἀρχίνησε τὸ λάλημα
 Ἀπὸ τὸν ἐρωτεμένο,
 Ναναρίσέ το, τὸ φτωχὸ